O zi monotonă

Ţârâitul ar fi trezit din moarte şi un cimitir plin cu morţi, cu toate acestea cei doi bărbaţi ce dormeau în paturile suprapuse dintr-un colţ al încăperii continuau să zacă absolut netulburaţi de gălăgia infernală ce venea dinspre pupitrul plin de cadrane şi afişaje electronice. Nimeni şi nimic nu le putea tulbura somnul de oameni morţi de oboseală: nici sunetele cumplite ale alarmei ce cuprinsese practic întreaga staţie orbitală, nici repercusiunile somnului lor prelungit... nici măcar perspectiva frigului interstelar pe care l-ar fi preferat să-l simtă în orice moment îl locul dezamăgirii - amândoi ştiau că ar fi fost mai mult decât atât dar preferau să-i spună aşa în loc de concediere - venită din partea superiorilor.

În cele din urmă dinspre patul suprapus se produse o mişcare, mai precis un proiectil inform îndreptat cu o precizie matematică spre cel mai apropiat scaun dintre pat şi pupitru.

- Răspunde, mă! E şefu'!

Nici un răspuns. Totul părea mort. În afară de apariţia unui cap plin cu păr blond auriu şi lung dar mai ales ciufulit de parcă ar fi fost târât pe jos cei câţiva mii de km. cei despărţeau de Pământ. Acesta - adică capul - se învârti de jur împrejur de parcă ar fi aruncat o privire să vadă unde-i era colegul, se opri asupra pernei care zăcea mototolită în fotoliu - adică în capătul opus al încăperii raportat la direcţia în care proprietarul ei o aruncase - şi se ridică deasupra plapumei care îi acoperise până în acel moment cea mai mare parte a feţei. Contrastând puternic cu părul, o barbă neagră şi deasă îi acoperea faţa, în ciuda sau poate în completarea acestor lucruri era greu de spus care îi era culoarea naturală a părului. Putea să fie la fel de bine una dintre cele două culori vizibile sau o a treia, poate chiar a patra din spectrul de culori cunoscut de oameni. Se cunosc cazuri de până 6 tipuri de culori de păr pe aceeaşi persoană în acelaşi timp.

Tipul cu părul în două culori coborî de pe patul de deasupra lovindu-l fără menajamente şi cu putere pe cel din patul de dedesubt.

- Scoală, mă! Suntem chemaţi prin staţie.

Un mormăit somnoros se auzi de sub pătură, ştiind el ce ştia, blondul nu dori să afle semnificaţia lui.

- Ştiu, boule! Tu de ce crezi că am încercat să o sting?

De sub pătura patului de jos se ivi un cap acoperit cu o claie imensă de păr de un castaniu suspect de normal pentru zilele actuale, el era sursa răspunsului ce sună prin încăpere cu o violenţă stranie. Sări din pat cu o mişcare la fel de violentă dar însoţită de o îndemânare dată doar de multele coliziuni frontale dintre cap şi patul de deasupra respectiv peretele opus, căci la o gravitaţie pe jumătate cât cea considerată normală pe Pământ este foarte uşor ca cineva neavizat să piardă controlul mişcărilor violente dar mai ales a salturilor. Cu încă două salturi îl ajunse din urmă pe blond în drumul său spre pupitru.

- Aici Matt, spuse cel cu părul blond şi barba neagră. De ce ne-aţi trezit aşa de devreme, şefule? Vroiam să ne odihnim şi noi puţin...

Bărbatul ocupa cam tot ecranul, dar o ştiau cu toţii că se afla în mijlocul unei săli pline de tehnicieni de aproape toate tipurile imaginate de om. O obişnuinţă moştenită de la acum anticele programe Gemini şi Apollo ale venerabilei NASA, o obişnuinţă aproape la fel de veche ca şi cea a astronauţilor de a le spune celor de la bază şefu'.

- De unde ştiaţi că...

- Şefule, poţi reveni peste vreo două ore? Vrem să mai dormim puţin.

Capul castaniu al celui de-al doilea supraveghetor a celei mai noi staţii spaţiale din jurul Lunii se ivi în mijlocul ecranului din partea cealaltă a conexiunii acoperind aproape complet imaginea. Ciufulit şi el, ca întotdeauna după o noapte de somn agitat, noua imagine era una de speriat.

- Bă, Marcule! Stai naibii liniştit la locul tău şi ascultă-mă cu atenţie.

A-i spune lui Marcu Răducan să stea liniştit este cam acelaşi lucru de a-i spune unei furtuni, unui adevărat taifun, să se potolească aşa, de la o secundă la alta. De obicei este la fel de improbabil, ca să nu spun chiar imposibil, să-i fie controlat comportamentul ca şi în cazul mai devreme pomenitei furtuni... dar acum tânărul se aşeză la locul lui. Poate este vina oboselii acumulate în cele două luni de când sunt pe orbită. Adică de la inaugurarea staţiei.

- Ce s-a mai întâmplat? A aterizat vreun OZN pe peluza din faţa Casei Albe?

- Nu. De ce? Aţi mai văzut vreun obiect neidentificat?

O întrebare perfect de normală, de parcă...

- De parcă nu aţi şti că vedem zilnic lumini şi luminiţe pe care nu le putem explica? Unele dintre ele seamănă cu stelele, altele cu curul alb ca neaua a lui Matt. Ce naiba aţi făcut cu rapoartele pe care vi le trimitem de două luni încoace?

- Le-am citit apoi le-am aruncat la gunoi.

- Deci acolo ajung rapoartele noastre din ultimul timp. Atunci de ce ne-aţi mai trimis aici, sus? Aveam altceva mai bun de făcut decât să dorm şi să stau degeaba.

- Adică?

- Ăăă… Să dorm, să mănânc ŞI să stau degeaba.

- Adică ce faci şi acum.

Marcu încercă să-l pedepsească pe colegul său de celulă voluntară pentru ultima sa intervenţie dar pumnul său nu-şi nimeri ţinta, ba chiar se poate spune că a ratat în stil mare. Corpul său se văzu nevoit să-şi urmeze capătul membrului iar românul se văzu aruncat peste cap undeva într-un colţ al încăperii. Se ridică cu o figură ce ar fi uimit pe oricine prin strâmbătura ce o străbătea, reveni la locul iniţial ţinându-se de şold.

- Au!!

Nimeni nu era supărat, conversaţia aceasta se relua zilnic cu modificările de rigoare legate de detaliile zilnice ale misiunii sau de cele neprevăzute. Detalii care însă nu se deosebesc prea mult, în ciuda faptului că în spaţiu neprevăzutul este la ordinea zilei.

- Te doare? veni întrebarea de pe Pământ.

- Da.

- Cât de tare?

- Nu prea tare.

- Poţi să stai în fund?

- Nu ştiu. Au!!! Nu cred. Au! din nou!!

- Bine. Atunci taci şi îndură până la întoarcere. Sau vreţi să-ţi trimitem medicul până acolo? Cum se spune... *pronto*?

Chestia cu trimisul doctorului era una dintre cele mai vechi glume de-a astronauţilor, de pe vremea când cursele spre Lună erau rare iar cele spre Marte erau chiar şi mai rare, iar conexiunea radio cu nava spaţială era întreruptă în spatele Lunii. Despre trimiterea unei nave de asistenţă era aproape imposibilă, iar ‚aproape'-le se cam clătina la locul lui.

- Nu-i nevoie, va supravieţui. Vă garantez eu asta.

- Se vede că nu este şoldul tău, se văită Marcu.

Unul dintre releele satelitului de comunicaţie 11ApOst90 se stricase cu 4 ore în urmă iar ei erau în măsură să îl repare.

- Staţia voastră urmează să se apropie peste 14 minute de satelitul de comunicaţie, trebuie să ieşiţi în spaţiu pentru a înlocui piesa stricată.

- ªi avem piesa respectivă în depozit?

- Da.

- Unde?

- Deci, ce este nou?

Matt nu se aştepta la un răspuns, repararea de sateliţi de comunicaţie este o rutină aproape zilnică, dar răspunsul sosi şi dură mai mult decât ar fi dorit oricine. O jumătate de oră mai târziu, în partea nevăzută a Lunii, cei doi oameni se găseau în spaţiu agăţaţi de conul de umbră al satelitului natural al Pământului şi de o amărâtă bucată de metal suspendată în negrul întunecat al spaţiului punctat de stelele îndepărtate.

- Ce frumuseţe!

- Ce anume? Culoarea neagră a Lunii sau lumina stelelor?

Microfoanele şi difuzoarele căştilor le alterau uşor vocile, ca întotdeauna, dar erau aceeaşi oameni ca mai devreme.

- Nu. Cele două lumini care ne dau târcoale în ultimele trei sferturi de oră.

- Aaa...

Marcu privi pentru prima oară cu atenţie spaţiul apropiat, cele două lumini tocmai se apropiau.

- Iarăşi? Parcă sunt cele care au fost ieri.

- Ieri şi toată săptămâna trecută. Se pare că ne-am făcut nişte prieteni.

- Hahahaha. Chiar crezi că sunt fiinţe vii acolo, înăuntru?

- De ce nu?

- Ce anume, extratereştri? Sau oameni? Sau poate sunt fiinţe din alte dimensiuni care... uuuu... vin noaptea să te ia cu ele?

- De unde vrei să ştiu dacă sunt de pe Terra sau nu? Întreabă-i, poate-ţi răspund.

Ca o completare Marcu îşi flutură mâna spre lumini de parcă ar fi ieşit la plimbare şi tocmai s-ar fi întâlnit cu nişte prieteni. Apoi, fără mai aştepte un răspuns, se aplecă înapoi la lucrul său.

Le-a luat ceva timp până să termine ceea ce aveau de făcut, apoi au trebuit să aştepte pentru ca traiectoriile să se intersecteze din nou şi să pună satelitul de comunicaţii înapoi pe cursul său, în cele din urmă au reuşit. Într-un cuvânt, au fost trei ore foarte pline. Luminile i-au urmărit în toată această

perioadă, chiar şi după ce au revenit în interiorul staţiei au continuat să se învârtă prin zonă. Ca de obicei, de altfel, un spectacol de lumini multicolore ce le aminteşte foarte bine de spectacolul de data aceasta staţionar al Universului. Căci, este un lucru demult ştiut, imaginea Universului din jur văzută de-a lungul spectrului este, în completarea celei vizibile, de o frumuseţe stranie. Iar una dintre principalele motive pentru care sunt aici sus este să preia aceste date de la sateliţii din jurul Lunii şi, parţial prelucrate, să le trimită spre Pământ. Mai precis spre receptoarele bazei de pe Pământ, cea de la Cape.

- Ştii ceva, eu cred că sunt timizi.

- Timizi?! De ce timizi? se trezi Matt din somnolenţa de după masă.

- Păi se mulţumesc doar să se învârtă în jurul nostru fără să intre în contact cu noi nici măcar o dată.

Matt începu să râdă, mai întâi încetişor apoi din ce în ce mai puternic. Uită de somn, uită de toate. Aproape uită să şi tragă aer în piept, şi poate că din cauza aceasta faţa i se înroşi ca un rac fiert - adică porţiunea vizibilă din faţă făcu acest lucru. Abia în cele din urmă reuşi să articuleze:

- Mi se pare absurdă situaţia unei civilizaţii care a evoluat la o inteligenţă suficient de complexă pentru a reuşi să se desprindă de planeta natală, apoi să călătorească mulţi, foarte mulţi ani lumină pentru a ajunge aici... iar apoi să fie timizi. Fenomenal!

Vă daţi seama că toate acestea au fost spuse sacadat, printre hohotele de râs, chiar şi aşa efectele nu au fost minimizate cu nimic. Marcu se înroşi la rândul lui dar din complet alte motive, se înecase cu puţină salivă ca o consecinţă directă a fenomenului perfect uman de transmisie a râsului prin spaţiu şi timp. Începu să tuşească violent, dar îşi reveni în cele din urmă. Bău o gură de apă care se prelinse parţial şi pe bărbie apoi începu să plutească încetişor spre podea.

Alarma de pe consolă ţârâi din nou cu o putere care-l făcu pe Marcu să se înece din nou, de data aceasta chiar cu apa pe care tocmai o consuma. Era şefu', altul dar tot de la bază, care-i întreba de sănătate.

- Ce, mă, eşti doctor? se strâmbă Marcu spre el încă tuşind violent.

- Da.

- Atunci spune-mi ce să fac ca să nu mă mai doară şoldul.

- Nu sunt doctor în medicină. Dar o compresă rece ar fi foarte bună.

- Dacă nu eşti medic atunci de ce mai vorbesc cu tine, şefule?

Marcu îi închise conexiunea în nas şi se duse la toaletă. Când se întoarse alarma de pe consolă ţârâia iar Matt nu era pe nicăieri. Acesta se ivi abia după câteva minute, suficient timp pentru a-l lăsa pe român să afle că nava cu provizii de pe Marte avea să treacă şi pe la ei, era plină cu noi bucăţi de sol, echipamente medicale şi electronice şi...

- Unde ai fost, mă?

Marcu părea ferm decis să-l ignore pe cel de pe Pământ, dar asta nu era nimic nou. De ce să-l intereseze pe el conţinutul unei nave cu care nu avea nimic în comun?

- Să-mi fac treaba?

- Unde, în spaţiu? Pentru că la toaletă am fost eu în ultimele minute, aşa că...

- Nu aia, boule! Cealaltă! Aia pentru care primim bani, cea pentru care am fost trimişi aici.

- Heeei!

Tipul de pe Pământ gesticula şi ţipa pe tot ecranul, ba chiar şi dincolo de el, dar aproape inutil. Nici unul dintre cei doi nu-l luă prea mult în seamă până într-un târziu.

- Ce vrei? îi azvârli Matt întrebarea.

- Nava care se apropie de voi.

- Ştiu. Aia plină cu pietre.

- Va ajunge în două ore şi...

- Trebuie reparată, nu-i aşa?

- Nu.

- Nu-ţi face probleme, îi găsim noi o problemă. O s-o reparăm şi apoi ne facem plinul cu tot ce avem nevoie. Bine?

Matt nu mai aşteptă răspunsul, închise conexiunea care rămase închisă. Nimeni nu mai reveni. Următoarea oră şi jumătate şi-o petrecu în compania castaniului său coleg preluând informaţiile, prelucrându-le şi transmiţându-le mai departe. Reperară o navă ce se apropia şi puseră computerul să îi dea comenzile iniţiale de conectare la staţie. Apoi, în acelaşi timp cu reacţia navei la comenzi, se auzi o bătaie surdă, de parcă cineva ar fi bătut la uşa din holul de jos, de la parter. Dar staţia nu are nici hol şi nici parter, nu are nici măcar uşă de intrare, cel puţin în modul obişnuit al cuvântului - intrarea se face printr-o serie de uşi etanşe şi filtre de curăţare, toate acestea incluse într-o încăpere de presurizare/depresurizare absolut necesară pentru cei din spaţiul extraterestru.

- Ce naiba este asta?

Bătaia se repetă apoi din nou tăcere. Adică tăcerea obişnuită a zgomotelor interne ale staţiei.
- Iarăşi? Credeam că măcar de data aceasta...
- A câta oară este? A treizeci şi...
Matt se uită pe o foaie lipită de unul dintre monitoarele din apropierea sa.
- A treizeci şi şaptea.
- Refuzăm?
- Tu ce zici?
- Să aşteptăm până la 40 apoi să o facem.
- Bine. Atunci răspunde, mă, la uşă.

În timpul acestor replici succedate rapid bătaia în carcasa navei se repetase de încă două ori. Marcu ajunse, cu două salturi prelungite şi o evitare la limită a unei tunsori premature dar binevenite, ajunse la complexul de dispozitive pe care-l foloseau de obicei, adică întotdeauna, pentru a ieşi. Este chiar cel descris mai devreme.

Fiinţa care intră nu avea nimic uman în ea, dar cei doi o cunoşteau prea bine. Fusese prezentă de atâtea ori într-un cotlon al conştiinţei, al memoriei lor, de câte ori venise aici, pe staţie, pentru a-i anunţa că ei, extratereştrii, în urma unor calcule avansate pe care ei nu le vor înţelege niciodată pe deplin, au ajuns la concluzia umană va ajunge la extincţie în următoarele 99 de minute. Doar lor, celor doi, li se oferă posibilitatea de a retrăi ultimele 99 de ore şi de a face ceva. Orice.

Până acum au acceptat întotdeauna, în primele dăţi au încercat prin toate metodele posibile să salveze omenirea de distrugere. Dar omenirea a refuzat să fie salvată iar extraterestrul a revenit de fiecare dată cam în acelaşi timp, la o diferenţă de câteva minute. După aceea au acceptat doar pentru a mai trăi puţin, a se distra făcând ceea ce trebuiau de la bun început să facă: slujba pentru care au fost angajaţi şi trimişi acolo. Matt şi Marcu vor accepta şi de data aceasta, până într-o zi când se vor plictisi de moarte de toată chestia asta - sau la al 40-lea accept - şi vor refuza. Iar atunci vor da drumul la televizor şi vor privi cum Lumea se va autodistruge, pentru ca mai apoi...

1 octombrie 2000